

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobkyně **M. K.**, zast. advokátem JUDr. Františkem Rytinou, se sídlem AK Mostní 73, Kolín, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2006, č. j. 4 Ca 15/2005 – 58,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobkyně (dále „stěžovatelka“) domáhá zrušení výše označeného rozsudku soudu, kterým byla zamítnuta žaloba podaná proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 25. 7. 2005, č. j. 13217/2005/OVV; tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí, kterým byla uznána vinnou ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle ust. § 47 odst. 1 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, za což jí byla uložena pokuta ve výši 8000 Kč; současně jí byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1000 Kč.

Stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že při právním posouzení jejího jednání nevzal v úvahu, že vedle zákonné úpravy § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, (dále jen zákon o obcích) dle níž jsou veřejným prostranstvím všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, stojí práva vlastníka zaručená čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod ve vazbě na ust. § 128 Občanského zákoníku. Úpravu dle § 34 zákona o obcích nelze bez náležitého zvážení konkrétního skutkového stavu akcentovat nad práva zaručená Listinou a poukazuje na nález Ústavního soudu publ. pod č. 38/1997 Sb. Stěžovatelka poukazuje na skutečnost, že dle současné právní teorie a praxe, je veřejné užívání všeobecně přístupných veřejných statků chápáno jako užívání předem neomezeným okruhem uživatelů. Za stavu, kdy je pozemek, jenž by měl být hodnocen jako veřejné prostranství, v soukromém vlastnictví občana, nelze ponechat bez povšimnutí zákonem zaručenou ochranu vlastnictví. Podle názoru stěžovatelky, nepostačí při právním hodnocení prostor přístupných každému bez omezení, z hlediska toho, zda tyto jsou veřejným prostranstvím, mechanická aplikace toho, že tyto prostory nejsou oploceny a tudíž na ně každý může vstoupit, neboť pak by např. neoplocené zahrady, pastviny a nádvoří, jež jsou v soukromém vlastnictví byly bez dalšího veřejnými prostranstvími. Při hodnocení veřejného prostranství je dle stěžovatelky zapotřebí vzít na zřetel především to, zda hodnocený pozemek je určen k tomu, aby byl využíván předem neomezeným okruhem uživatelů či zda uživatelem je jen jeho vlastník. Popření tohoto rozlišení nemůže vést k jinému, než že takto aplikovaná úprava § 34 zákona o obcích vyznívá proti závěrům § 128 Občanského zákoníku a čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Městský soud v napadeném rozsudku toto potřebné rozlišení a právní hodnocení zcela pominul, ačkoliv stěžovatelka potřebu takového rozlišení zdůraznila a poukazem na své poměry, právem tvrdila, že právě v její situaci není její pozemek určen k tomu, aby byl užíván předem neomezeným okruhem uživatelů. Stěžovatelka uvádí, že je jediná, která svůj pozemek užívá a to právě pro vstup do svého domku a je přesvědčena, že sporný pozemek, který je v jejím vlastnictví, není veřejným prostranstvím. Z tohoto důvodu se nemohla dopustit přestupku, za nějž byla postižena.

Městský soud v napadeném rozsudku též pochybil při právním hodnocení námitky promlčení spáchaného přestupku. Stěžovatelka poukazuje na spis Komise pro projednání přestupku, ze kterého vyplývá, že oznamovatel se obracel na Komisi se svou stížností již v minulé době, tedy před 22. 4. 2005. Komise, následně žalovaný ani městský soud náležitě nezjistili, zda údajné oznamovatelem tvrzené omezování trvalo po delší dobu, kdy počalo ani jestli bylo ze strany stěžovatelky přerušeno.

Soud se rovněž dostatečně nevypořádal s tvrzením stěžovatelky o tom, že podstata přestupku, konkrétně místo, kde měl být stěžovatelkou spáchán, není dostatečně vymezeno. Použitá formulace před domem č. 22 je nepřijatelná, když i z fotodokumentace, která je pořízena účelově z úhlu, který má stěžovatelku poškodit, je zřejmé, že dřevo má stěžovatelka složeno před svým vchodem, jakož i to, že majitel domu č. 22 má vchod do svého domu zaručen. Ostatně pokud by byl omezován, nepochybně by se bránil občanskoprávní žalobou. Městský soud chyboval, když nevyhověl návrhu na doplnění dokazování a nepřivolil k prohlídce na místě samém. Takto nastolil stav, kdy skutková podstata ze které vycházel je v rozporu se stavem, který je zachycen ve spisu.

Stěžovatelka žádá, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil městskému soudu k novému projednání. Současně stěžovatelka požádala, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaný se v písemném vyjádření ztotožnil s rozsudkem městského soudu. Uvádí, že dle judikatury je pro posouzení pozemku skutečnost, že pozemek je volně přístupný, bez ohledu na vlastnictví a požadavek stěžovatelky na rozlišení, zda je prostor využíván neomezeným okruhem uživatelů nebo jen jeho vlastníkem, je pro vyhodnocení charakteru pozemku irelevantní. Žalovaný připomíná, že sama stěžovatelka v odvolání uvedla, že pozemek je neustále obsazen parkujícími auty majitele domu č. 22 a též auty dalších občanů. Žalovaný rovněž poukazuje na ust. § 47 odst. 1 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kdy přestupek je spáchán vždy, jsou-li naplněny znaky jeho skutkové podstaty, projednává se z moci úřední a není podstatné, zda je konkrétní osoba zábořem omezována ve svém vlastnictví či nikoliv a zda se brání cestou občanskoprávní žaloby. Pokud jde o uvedení místa spáchání přestupku, žalovaný se domnívá, že formulace ... v obci T. před nemovitostí čp. 22 .... je pro účely přestupkového řízení dostatečná. Zákon o přestupcích nevyžaduje přesnou identifikaci či specifikaci pozemku pro vymezení místa spáchání přestupku, neboť nejde o stavební či katastrální řízení. Fotodokumentace je dle žalovaného dostatečným podkladem pro vymezení místa spáchání přestupku, přičemž místo jeho spáchání je podstatné zejména pro určení místní příslušnosti správního orgánu. Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně v rozsahu důvodů kasační stížnosti uplatněných dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze spisu vyplynulo, že stěžovatelka byla rozhodnutím přestupkové komise v K. ze dne 10. 5. 2005, č. j. RP - 40/2004 shledána vinnou ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle ust. § 47 odst. 1 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů, kterého se měla dopustit tím, že neoprávněně zabrala část veřejného prostranství v obci T. před nemovitostí čp. 22, (ve vlastnictví p. K.) tím, že zde dlouhodobě skladuje hromadu dřeva a písku. Za přestupek jí byla uložena pokuta ve výši 8000 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, odvolací orgán neshledal důvody pro změnu nebo zrušení rozhodnutí, a proto je zamítl. Žaloba proti rozhodnutí odvolacího orgánu byla zamítnuta rozsudkem, který je nyní napadán kasační stížností.

Městský soud v Praze dospěl ke stejnému právnímu posouzení jako správní orgán, a to, že bylo prokazatelně zjištěno, že stěžovatelka se přestupku ve smyslu uvedeného ustanovení dopustila. Skládku se nachází před domem čp. 22, před vjezdem na pozemek u tohoto domu. Skládkou je bráněno jednak v přístupu k uvedenému domu a tato skládka se nachází na prostranství, které není oploceno a je veřejně přístupné. Místo záboru je ve spise dostatečně určeno. Městský soud uvedl, že s ohledem na znění § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, není rozhodující vlastnictví prostoru, který je veřejným prostranstvím, přičemž neoprávněnost zabrání tohoto prostranství je zřejmá i z toho, že je skládkou bráněno v přístupu na pozemek u nemovitosti čp. 22 v obci T. Pokud jde o námitku zániku odpovědnosti za přestupek, městský soud uvedl, že se jedná o přestupek trvající, kdy umístěním skládky na veřejném prostranství vznikl protiprávní stav, který nadále trvá. V době zahájení řízení tento protiprávní stav trval a lhůtu lze v tomto případě počítat od zahájení řízení, tj. od 22. 4. 2005, kdy bylo stěžovatelce doručeno předvolání k projednání přestupku. Protože bylo ve lhůtě jednoho roku pravomocně rozhodnuto ve věci řízení o přestupku takto zahájeného, nezankla ani odpovědnost za tento přestupek. Městský soud vzal skutkový i právní stav za spolehlivě prokazaný a rozhodnutí žalovaného shledal v souladu s právními předpisy.

Kasační stížnost se opírá především o tvrzenou nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Tvrzená nezákonnost, spočívající v nesprávném právním posouzení věci soudem v předcházejícím řízení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Podle ust. § 47 odst. 1 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb. se přestupku dopustí ten, kdo poškodí nebo neoprávněně zabere veřejné prostranství, veřejně přístupný objekt nebo veřejně prospěšné zařízení. Podle odst. 2 cit. ustanovení lze za přestupek uložit pokutu až do výše 50 000 Kč.

Jak ze správního spisu vyplynulo, stěžovatelka byla obecním úřadem vyzvána již v dřívější době k uvedení věci do pokojného stavu a k bezodkladnému odstranění skladovaného materiálu (dřeva a patníků) z prostoru před jejími vraty a vjezdem do čp. 22 v obci T. Současně byl vysloven zákaz opakování takových zásahů. Jelikož tento stav trval i nadále, p. J. K., bytem T. 22 podal u Města K., Komisi pro projednání přestupků dne 29. 10. 2004 stížnost na jednání stěžovatelky, týkající se ukládání dřeva před jeho vraty tak, že nemůže otevřít ani jedno jejich křídlo. Stěžovatelka byla vyzvána k podání vysvětlení. Stěžovatelka prostřednictvím svého právního zástupce sdělila, že není pravdou, že by na veřejném prostranství před dům čp. 22 v obci T. ukládala různý materiál. Stěžovatelka vycházela ze skutečnosti, že pozemek je v jejím vlastnictví a dle jejího názoru se nejedná o veřejné prostranství. Svě tvrzení dokládala stěžovatelka rozhodnutím Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, kterým byl zamítnut návrh obce T. na opravu údaje KN výměry pozemků v k. ú. T. Z odůvodnění rozhodnutí je mimo jiné zřejmé, že se týká pouze návrhu na opravu chybného údaje v KN a tímto rozhodnutím byl návrh obce T. zamítnut. Toto rozhodnutí má evidenční účinky (dle § 8 odst. 5 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí) a neřeší problematiku veřejného prostranství. Komisí pro projednání přestupků byla opakovaně v časovém období od 3. 3. 2005 do 21. 4. 2005 pořízena fotodokumentace zachycující skutečný stav záboru veřejného prostranství. Z předvolání obviněné ze dne 15. 4. 2005 bylo zjištěno, že jí bylo zahájeno řízení ve věci přestupku proti veřejnému pořádku podle ust. § 47 odst. 1 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Stěžovatelka prostřednictvím svého zástupce při ústním jednání dne 3. 5. 2005 sdělila, že k uložení materiálu a dřeva využívá svůj pozemek a z tohoto důvodu nemusí žádat Obecní úřad v T. o povolení k uskladnění na údajném veřejném prostranství. Po projednání věci bylo vydáno rozhodnutí, kterým byla stěžovatelka shledána vinnou ze spáchání přestupku dle § 47 odst. 1 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., přitom jí byla uložena pokuta ve výši 8000 Kč.

Nejvyšší správní soud vycházel především ze zásad, na nichž je postaveno správní řízení, a zvláště pak oblast správního trestání. Zásadou, ve smyslu které je pak třeba interpretovat příslušná ustanovení jednotlivých právních předpisů, jimiž je řízení ovládáno, je zásada materiální pravdy. Jejím konkrétním výrazem je povinnost správního orgánu zjistit v rámci každé fáze správního řízení přesně a úplně skutečný stav věci a k tomu si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, jak vyplývá z § 32 odst. 1 správního řádu (v době rozhodování zák. č. 71/1967 Sb.)

Žalovaný nepochybil, podřadil-li zjištěný skutkový stav pod výše citované ustanovení přestupkového zákona. Protiprávní stav, tedy neoprávněně zabrání veřejného prostranství,

byl nepochybně zjištěn, zejména podrobnou fotodokumentací obsaženou ve spise a jakož i zdůvodněním rozhodnutí orgánu I. a II. stupně. Namítá-li však stěžovatelka, že vzhledem k jejímu vlastnictví předmětného pozemku, se nemůže jednat o veřejné prostranství jakož i to, že daný pozemek není a nemůže být užíván nikým jiným než právě stěžovatelkou a nebyl důvod pro uložení pokuty, neshledal Nejvyšší správní soud tyto námitky důvodnými.

Legální definice veřejného prostranství je obsažena v ust. § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích. Veřejným prostranstvím jsou všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru. Po obsahové stránce tato definice vymezuje veřejné prostranství jednak z hledisek věcných, a to tím, že uvádí v úvahu přicházející druhy či typy veřejných prostranství. Dále vymezuje veřejné prostranství znakem jeho obecné přístupnosti, což platí jak pro nepojmenovatelné, tj. tzv. další prostory, tak pro tzv. pojmenovatelné druhy či typy veřejných prostranství. V daném případě není tedy rozhodné, zda předmětný pozemek ve skutečnosti je resp. není užíván i jinými osobami než stěžovatelkou, podstatné pro posouzení charakteru pozemku je pouze to, zda je bez omezení volně přístupný komukoli. Skutečnost, že ostatními osobami není pozemek, který je svým charakterem veřejným prostranstvím, reálně užíván pouze jeho vlastníkem, nemá na charakter pozemku žádný vliv, resp. nečiní z něj pozemek jiné povahy. Označení nemovitosti jako veřejného prostranství nemůže být dááno na roveň vyvlastnění nebo nuceného omezení vlastnického práva ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Požadavek stěžovatelky na rozlišení, zda je prostor využíván neomezeným okruhem uživatelů, je tedy pro vyhodnocení charakteru pozemku irelevantní. Nadto sama stěžovatelka v průběhu řízení před správními orgány (konkrétně v odvolání) uvedla, že je využíván i jinými osobami než stěžovatelkou, a to za účelem parkování osobních automobilů.

Podle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. je přestupkem protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny v zákoně. V řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva, je proto třeba zkoumat naplnění obecných znaků přestupku, a to především, zda jednání pachatele bylo v rozporu s právem, tj. zda byla porušena právní povinnost stanovená zákonem, zavinění, jakož i naplnění předpokladů pro uložení sankce a její výše. Přestupek je tedy spáchán, pokud jsou naplněny všechny znaky jeho skutkové podstaty.

Všechny znaky přestupku byly v případě stěžovatelky naplněny, když bylo prokázáno, že stěžovatelka neoprávněně zabrala veřejné prostranství tím, že na něm bez povolení uložila dříví; naplněna byla i stránka volní, tedy zavinění, když je zjevné, že stěžovatelka takto konala úmyslně. Stěžovatelka věděla, poté, kdy byla na existenci protiprávního stavu několikrát v dřívější době upozorněna a byla vyzvána k jeho odstranění, že porušuje zákonem chráněný zájem a úmyslně v tomto konání setrvala. Jednalo se tedy o protiprávní jednání - zábor veřejného prostranství, které v době projednání přestupku bylo opakované a trvalo intenzivně několik měsíců. V daném případě lze hovořit o přestupku trvajícím, tj. takovém, kterým byl vyvolán protiprávní stav a pak byl udržován. Přestupky trvajícím se posuzují jako jediné jednání, ať již protiprávní stav trvá sebedéle popř. zda dojde k jeho krátkodobému přerušení. V projednávané věci tento protiprávní stav době projednání přestupku trval již delší dobu, jak je zdokumentováno ve správním spise např. protokolem z ústního jednání ze dne 8. 2. 2005, vyjádřením stěžovatelky ze dne 13. 12. 2004 a ze dne 28. 2. 2005, sérií snímků pořízených Komisí pro projednání přestupků v období od 3. 3. 2005 do 21. 4. 2005, a tento protiprávní stav byl stěžovatelkou nadále udržován. Námitka stěžovatelky, že Komise pro projednání přestupků, následně žalovaný ani městský soud

náležitě nezjistili, zda údajné oznamovatelem tvrzené omezování trvalo po delší dobu, proto není důvodná.

Jak je shora uvedeno, přestupek dle ust. § 47 odst. 1 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb. je spáchán vždy, jsou-li naplněny znaky jeho skutkové podstaty - zábor veřejného prostranství a projednává se z moci úřední. Předmětem řízení o takovém přestupku však není omezení vlastnických práv jiného subjektu takovým zábohem, a proto nelze ani přisvědčit stěžovatelce v tom, že se nejedná o zábor, když vlastník sousedního pozemku nijak proti tomuto protiprávnímu stavu nebrojil občanskoprávní žalobou.

Dle ust. § 20 cit. zákona nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie. Jak je uvedeno výše, trvajícím přestupkem je takové jednání, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závadný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu. Lhůta pro zahájení řízení o přestupku tedy začne běžet teprve od okamžiku ukončení trvajících přestupku. Pokaždé, když se správní orgán dozví, že delikvent i nadále udržuje protiprávní stav, tj. že stále nedošlo k jeho ukončení, počne vždy běžet nová subjektivní lhůta k zahájení řízení o přestupku. Jak vyplývá ze spisu, protiprávní stav trval prokazatelně nejméně v období od listopadu 2004 do 21. 4. 2005. Samotné řízení o přestupku bylo zahájeno dne 22. 4. 2005, kdy bylo stěžovatelce doručeno předvolání k projednání přestupku, rozhodnutí odvolacího orgánu nabylo právní moci dne 3. 8. 2005. Námitka stěžovatelky, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek, tak není důvodná, neboť lhůta počala (počne) běžet až okamžikem, kdy byl (bude) zábor veřejného prostranství odstraněn, nikoliv kdy zábor vznikl.

Jak dále uvedl městský soud je ze správního spisu zřejmé, že skládka se nachází před domem čp. 22, obec T., před vjezdem na pozemek u tohoto domu, a toto určení místa spáchání přestupku je dostačující. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Specifikace místa spáchání přestupku splňuje požadavky na výrok rozhodnutí kladené dikcí ust. § 77 zákona o přestupcích a byla zcela dostatečná i pro určení místní příslušnosti orgánu příslušného k projednání přestupku. Provedení geometrického či jiného zaměření, jakož i prohlídka na místě samém by bylo v dané věci nadbytečné a okolnost, že městský soud neprovedl stěžovatelkou navrhované provedení místního šetření nemá vliv na zjištění skutečného stavu věci, na jeho správné právní posouzení věci a následně na zákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Provedení místního šetření, i s ohledem na povahu projednávané věci - uložení dřeva na veřejném prostranství, nebylo způsobilé jakkoli zjištěný skutkový a právní stav zvrátit popř. ovlivnit závěry z něj učiněné. Stěžovatelkou uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 2/2002 - 62 ze dne 20. 1. 2006 není ve věci případný, neboť se týkal předjímání obsahu svědeckých výpovědí resp. odmítnutí jejich provedení s ohledem na jejich podstatný vliv na skutkové a právní závěry.

Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat, že při stanovení pokuty žalovaný respektoval pravidla při ukládání pokut, uložení pokuty bylo provedeno na spodní hranici, když v daném případě umožňuje zákon uložení pokuty až do výše 50 000 Kč. Za situace, kdy stěžovatelka spáchala přestupek svým úmyslným protiprávním jednáním, v němž setrvala po delší dobu, správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení, uložil-li pokutu ve výši 8000 Kč.

Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé z jakého přestupku byla stěžovatelka uznána vinnou, jaký skutek je jí kladen za vinu, z jakých důkazů bylo vycházeno. Rovněž je zřejmé, na základě jakých skutečností bylo řízení zahájeno, stěžovatelka nebyla v řízení na svých procesních právech nikterak krácena, transparentní je i výše sankce, přičemž tato byla uložena na spodní hranici.

Nejvyšší správní soud přezkoumal řízení před městským soudem, jakož i řízení před správním orgánem a dospěl k závěru, že městský soud se namítané nezákonnosti spočívající v nesprávném právním posouzení, jakož ani jiných vad řízení nedopustil, shledal-li rozhodnutí žalovaného v souladu se zákonem a žalobu zamítl.

Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatelky uplatněné v kasační stížnosti důvodnými, a proto ji postupem podle ust. § 110 odst. 2 s. ř. s. zamítl.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci samé neprodleně po nezbytném poučení účastníků o složení senátu a možnosti vznést námitku podjatosti, nerozhodoval již o podaném návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 27. června 2007

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu